

Nu kunde det maaste se underligt ud, at Landmænd andrage om Beskyttelse for en Industri; men Sagen er, at vi anse det for givet, at den Beskyttelse, der ydes, i sidste Instans vil komme Agerbruget til Gode. For Andelsukkerfabrikernes Vedkommende er dette umiddelbart foreliggende, men selv de danske Sukkerfabrikker, til hvem vi levere Roer, maa af Hensyn til egen Fordel lade Røedyrkerne høste i alt Fald det væsentligste Udbytte af en Beskyttelse.

De nævnte Fabrikker have paa Grund af de uheldige Forhold til det konkurrerende Udland været nødsagede til meget væsentlig at nedsætte Prisen pr. Centner Roer, og vi staa her paa Egnen overfor et Vendepunkt, idet de fleste oprindelige tiaarige Kontrakter om Røedyrkningen udløbe med i Aar. Hvis Fabrikkerne derfor ikke gennem en moderat Beskyttelse for Røesukkeret blive i Stand til at give højere Priser, end der nu bydes, vil Sukkerroedyrkningen utvivlsomt til stor Skade saa vel for Jordbrugere som for Arbejdere efter vore nu indvundne Erfaringer umuliggøres, og vi med Befymring se Fremtiden i Møde.

Vi gentage, at vi tro, at Sukkerroedyrkningen i og for sig er saa god og naturlig, at den ikke i sig selv trænger til Beskyttelse; men vi bede indtrængende om den høje Rigsdags Bistand til, at den blot maa blive stillet paa lige Fod med Udlandets Sukkerindustri, saa længe denne arbejder under saa abnorme Forhold som de nærværende.

Formen herfor skulle vi ikke komme ind paa; men vi haabe, at den høje Rigsdag vil erkende det berettigede i vor Henvendelse, og at Lovgivningsmagten da let vil finde en Ordning, der kan blive til Gavn for Agerbruget.

3 Januar 1891.

(3,803 Underfrister).